

Des dels Capgrossos de Mataró

A començaments de 1996, gràcies a la voluntat d'uns quants apassionats dels castells, Mataró es feia un petit nom en el món casteller amb la creació de la Colla Casteller Capgrossos de Mataró (Maresme). Ja ha transcorregut una dècada. Amb tot, si ens

fixem en l'evolució que ha tingut la colla, si parem atenció a les fites que els Capgrossos hem arribat a assolir, sembla que hagin passat molts més anys.

De ser una colla de sis, hem passat a ser una colla de nou; de nou socis fundadors, a més de mil associats. De mers aprenents, hem passat a ser creadors de les nostres pròpies estructures castelleres. Les reunions inicials en cases particulars han estat substituïdes per assemblees multitudinàries, i després d'un període transitori de locals provisionals, estem en camí de disposar d'una seu pròpia de nova factura.

Del no-res, a fer castells de gamma alta. Del no-res, a tenir escola de música, d'educació física, secció de rem i grup coral. Del no-res, a organitzar excursions, festes populars, exposicions, conferències, fòrums, tallers, colònies, competicions esportives i una llista interminable d'altres activitats. Del no-res, a ser presents arreu, amb revista periòdica i pàgina web.

En definitiva, aquell nucli inicial d'amics ha esdevingut una entitat potent i estable, situada al capdamunt del món casteller i consolidada en el teixit associatiu, lúdic i cultural de Mataró i la seva comarca. Hem sabut aprofitar la vigència del fet casteller, l'atracció que desperta i el reclam dels valors positius que potencia per implantar a la nostra comarca, una contrada on no hi havia tradició, el vell costum secular d'aixecar castells.

Però tot això, de sobte, es va veure colpit per la dissort. Va ser el dia 23 de juliol del 2006, durant l'actuació casteller de Les Santes, la Festa Major de Mataró, la diada més important de la nostra colla.

La caiguda que va patir la Mariona, des de la posició de dosos, mentre enlairàvem el 4 de 9 amb folre, va provocar-li la mort.

La Mariona tenia passió pels castells, els estimava amb bogeria i els vivia com la cosa més gran, amb la il·lusió ferma de pujar més amunt, a tocar del cel, i sempre amb aquell somriure particular i màgic als llavis.

Ha estat tràgic, dramàtic i paradoxal que el moment final de la Mariona arribés de forma tan prematura, amb només 12 anys d'edat, per una caiguda fatídica durant la festa de Les Santes, fruit de la més absurda fatalitat.

Mai hauria pogut imaginar que una llenya d'un castell pogués tenir conseqüències tan fatals.

La mort de la Mariona ha provocat el desconsol, la desolació i el dolor més profund, especialment a la seva família, però també ha servit per evidenciar que tothom ha sabut donar una resposta justa i adequada a una situació injusta i incomprendible: la resposta de la família, que, intentant superar l'aflicció, s'ha aferrat a la vida amb un coratge comovedor; les autoritats, donant suport en tot moment a les colles i als seus responsables, és a dir, a tot el món casteller; les colles, acompanyant i demostrant la seva solidaritat i unió davant la desgràcia; els mitjans de comunicació, allunyant-se majoritàriament de la demagògia i de l'alarmisme, tractant el tema amb rigor i respecte.

I finalment els Capgrossos, que després del cop duríssim, el pitjor embat que pot patir una colla, vam reaccionar de forma serena, donant suport en tot moment a la família de la Mariona.

Ens hem dedicat amb cos i ànima, i amb la millor voluntat possible, a ajudar especialment els pares i les germanes de la Mariona, els quals, amb una fortalesa admirable, s'han aferrat a la colla.

Més enllà de la desolació hem aconseguit continuar fent castells, com estem segurs que hauria volgut la Mariona.

Però no només això, hem afrontat el dol amb la dignitat necessària. Hem aixecat la moral de la colla, que ha demostrat una maduresa exemplar. Hem tancat files i hem estat més units que mai.

Hem aconseguit recuperar-nos, aixecar-nos i caminar cap al futur amb pas ferm, enlairant com a últim castell de la temporada, el 9 de 7, en el qual la canalla, la nostra canalla, és més protagonista que mai.

Aquest castell, fins ara inèdit per a la nostra colla, en què pugem fins a 12 nens i nenes, és el millor homenatge per a la Mariona, la nostra companya casteller que sempre portarem al cor.

Ella continuarà essent, malgrat la seva pèrdua prematura, inspiració per a tots nosaltres, i per això vetllarem pel seu record, perquè amb el temps es faci més bell i més fort, i reviuem, en la memòria, el seu somriure.

Aquest gest senzill, sincer i generós és el gran llegat que ens deixa.

CARLES GUANYABENS CALVET

President de la Colla Casteller Capgrossos de Mataró

113

OPINIÓ